

TAREFA 1

Instrucións: Elabora o seguinte exercicio dun xeito persoal, razoado e profundo. Terase especialmente en conta a capacidade de elaborar respostas detalladas, redactadas con corrección, coherencia e cohesión, e cun estilo e vocabulario axeitado á expresión filosófica.

A continuación tes dous textos, un de carácter mítico-relixioso e outro de carácter filosófico. Identifica cal é cal e xustifica a túa resposta. Identifica tamén os trazos do pensamento mítico e do pensamento filosófico segundo corresponda, analizando con todo o detalle que poidas como estas características se reflexan no texto e como se plasman aquí as diferencias entre estes dous modos de comprender o mundo.

TEXTO 1

No principio creou Deus o ceo e a terra. A terra era unha masa informe e baldeira, as tebras cubrían o abismo e un vento poderoso axitaba as augas. Mandou Deus que houbese luz, e houbo luz. Viu Deus que a luz era cousa boa e arredouna das tebras. A luz chamouna día e ás tebras chamounas noite. E con iso completouse o primeiro día da semana. Quixo Deus que houbese un espazo para arredar as augas das augas. E fixo un espazo, que arredaba as augas de enriba das de embaixo. O espazo rematado Deus chamouno ceo. E completouse o segundo día. Mandou Deus que se xuntasen as augas de embaixo nun lugar e que aparecese o chan enxoiro. E así foi. O chan enxoiro chamouno terra e ás augas xuntas, mares. E viu que estaba ben. Mandou Deus que a terra xermolase herba verde, plantas coa súa semente e árbores que desen froitos, cada unha coa súa semente, conforme á súa especie. E así foi. A terra xermolou herba verde, plantas coa súa semente, árbores que daban froito, cada unha coa súa semente. E viu Deus que estaba ben. E completouse o terceiro día. Mandou Deus que houbese luces no espazo para distinguir o día da noite, para dar sinal das festas, das estacións e dos anos, e para que, brillando no espazo, alumasen a terra. E así foi. Deus fixo dúas luminarias, a grande que rexe o día, a pequena que rexe a noite, e tamén as estrelas. Púxoas no espazo, para alumar a terra, para rexer o día e a noite e para distinguir a luz das tebras. E viu que estaba ben. E completouse o cuarto día.

Quixo Deus que as augas fosen un fervedoiro de peixes e o espazo entre o ceo e a terra un voar de paxaros. E creou os monstros mariños, os moitos xéneros de peixes que refervén nas augas e todas as sortes de paxaros. E parecéronlle ben. E bendiciunos deste xeito: Reproducídevos, creced, enchede as augas do mar e que os paxaros medren na terra. E completouse o quinto día. Mandou Deus que a terra producise as varias especies de animais, os domésticos, os réptiles e as feras salvaxes. E así foi. Deus fixo as varias especies de feras salvaxes, animais domésticos, réptiles, e parecéronlle ben. Despois dixo Deus: -"Fagamos o home á nosa imaxe e á nosa semellanza, e que mande nos peixes do mar, nos paxaros do ceo, nos animais domésticos e nos réptiles todos da terra". E creou Deus o home á súa imaxe, creouno á imaxe de Deus, creouno varón e femia. E bendiciunos así: -"Reproducídevos, creced, enchede a terra e sometédea. Mandade nos peixes do mar, nos paxaros do ceo e nos réptiles todos da terra". E díxolles aínda: -"Aí vos dou as herbas todas que hai na terra, coa súa propia semente, e todas as árbores que dan froito coa súa propia semente: serviranvos para a mantenza". As feras todas do monte, ós paxaros do ceo e ós réptiles que viven na terra doulles a herba para a mantenza". E fíxose así. Viu Deus canto fixera e era de verdade moi bo. E completouse o sexto día.

TEXTO 2

2.- Pois si existe algún fin dos nosos actos que queiramos por el mesmo, e os demais por causa del, e se nada do que eliximos depende doutra cousa –pois así chegaríase ó infinito e dese xeito o desexo sería baldeiro e inútil-, ese fin evidentemente sería o bo e o mellor. Daquela, non é certo que o coñecemento del terá un peso grande na nosa vida e que, o mesmo ca os arqueiros que apuntan a un branco, acadaremos mellor o que debemos acadar? De ser así, hai que

intentar comprender en liñas xerais cal é e a cal das ciencias ou facultades corresponde. Podería parecer que será o da principal e máis eminente. E evidentemente esta é a política. Pois ela dispón que ciencias se precisen nas cidades e cales ten que aprender cada un e ata que punto. Vemos tamén que as facultades máis estimadas dependen dela, como a estratexia, a economía, a retórica. E xa que a política se vale das demais ciencias prácticas e ademais lexisla que cómpre facer e de que se hai que arredar, daquela o fin dela abarcará o fin das outras ciencias, de xeito que constutiría o ben do home. Pois aínda sendo o mesmo o fin do individuo e o da cidade, evidentemente será máis grande e máis perfecto acadar e gardar o da cidade, porque é estimable procuralo para un individuo, pero é moito máis fermoso e divino facelo para un pobo e para cidades. Esta é a nosa investigación, que é unha disciplina política. (...)

4.- Xa que todo coñecemento e toda elección tenden a algún ben, retomemos o asunto e digamos cal é aquel ao que tende a política e cal é o ben supremo de todos os que se poden facer. Sobre o seu nome case todo o mundo está de acordo, pois tanto o común da xente como os distinguidos dinlle “felicidade” e sosteñen que “vivir ben” e “obrar ben” é a mesma cousa ca “ser feliz”. Pero en cambio discuten sobre que é a felicidade e non o explican da mesma maneira o común da xente e os sabios, pois uns consideran que é algunha das cousas visibles e manifestas, como pracer, riqueza e dignidades, e outros outra cousa e mesmo unha única persoa pode ter opinións diferentes. Cre que a felicidade é a saúde, se está enfermo, e a riqueza, se é pobre. Os que recoñecen a súa propia ignorancia, admiran aos que din algo grande e que está por riba deles. Pero algúns cren que ademais de toda esta abundancia de bens, hai outro que existe de seu e que é a causa de que todos aqueles sexan bens. Tal vez é inútil examinar polo miúdo todas as opinións e abonda con ter en conta as máis salientables e as que parecen ter algunha razón. Non esquezamos que os razoamentos que parten dos principios se diferencian dos que conducen a eles. Pois ben, mesmo Platón tiña dúbida e preguntábase se había que partir dos principios ou por contra encamiñarse cara a eles, como no estadio desde os xuíces ata a meta ou en sentido contrario. Hai que comezar polas cousas que son máis doadas de coñecer. Pero estas sono en dous sentidos: unhas, para nós; outras, en termos absolutos. Se cadra temos que empezar polas que nos son máis doadas de coñecer. Por iso, o que pretende aprender satisfactoriamente sobre as cousas boas e xustas e, en definitiva, sobre a política, cómpre que estea ben guiado polos seus costumes. Pois o punto de partida é o “que”, e de estar iso claro dabondo, xa no se precisará o “porqué”. Un home así xa ten ou podería acadar con facilidade os principios. Pero aquel que non conta con ningunha das dúas cousas, que escoite a Hesíodo:

O mellor de todos é o home que comprende todo por si mesmo. É distinguido aquel que obedece a quen ben lle aconsella. Pero o que nin comprende por si mesmo, nin conserva no seu ánimo o que lle escoita a outro, ese é un home inútil.

3. Disciplinas da Filosofía

Ao longo da súa historia a filosofía tentou dar respostas a distintos problemas fundamentais. A medida que as teorías que os intentaban solucionar se desenrolaban, xurdiron diversas disciplinas dentro da Filosofía. Destacan as seguintes:

Disciplina	Intereses	Preguntas a responder
Metafísica ou ontoloxía	A realidade e os seus principios	Cales son os principios e a orixe da realidade? Por que hai algo en lugar de non haber nada? Hai un único principio ou hai varios? De que xeito cambia a realidade e por que se move como o fai?
Epistemoloxía ou Teoría do coñecemento	O coñecemento	Cales son as fontes de coñecemento? Como podo coñecer? Que podo coñecer?